

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 1998

34. årgang

«For meg er det godt å halda meg nær til Gud.»

Av Dag Rune Lid

Det er Asaf som vitnar slik i Salme 73. Asaf seier at «hans steg på lite nær hadde glide ut», og kvifor? Jau, han byrja sjå på dei ugudelege, på «rikdom makt og ære Og blant mennesker et æret navn». Det såg ut for at dei ugudelege var fri frå liding, smerte, naud og anfekting slik som han hadde det. Asaf seier at kvar morgen kom til han med tukt. Det står ikkje kva denne tukt gjekk ut på, og kanskje det vart skrive soleis for at fleire kunne få kjenne seg att i det Asaf skriv. Han var kome inn i mørke og naud, og han var på veg bort ifrå Gud.

Asaf såg - står det. Djevelen har ført mange med eit blikk. Det du ser på har så lett for å fylle ditt hjarta. Det er derfor Guds Ord seier at me skal feste augo på trua sin opphavsmann og fullendar (Heb 12:2). Men då det såg mørkast ut for Asaf, fekk han møte Gud i hans heilagdomar. Han fekk møte Gud i Ordet. Og kva fekk han sjå i Ordet? Jau, her møter han sanninga. Herren får openberra korleis det gjekk dei ugudlege. Han fekk sjå korleis dei gjekk under, og fekk ein skremmande ende. Får djevelen føre deg og meg bort i frå Guds

ord, så er det ikkje lenge før synda blir ufarleg - og fortapinga uverkeleg.

Guds ord - sanninga - viser deg dommen over både deg sjølv og andre. Ein vert fortapt i møte med den heilage Gud, slik Jesaja fekk oppleve det: "Ve meg! Det er ute med meg, for eg er ein mann med ureine lepper, og eg bur midt i eit folk med ureine lepper. Og augo mine har sett kongen, Herren, Allhærs Gud." (Jes 6:5). Der Guds ord får skape erkjening av sanninga, der skjer det noko stort - det vert bruk for nåde og frelse.

"Eg var som eit dyr mot deg", sannar Asaf for Herren. Dyret går berre etter attråa, etter maten, det som høyrer denne verda til. Dyret har inga sans for det åndelege. Slik hadde Asaf også vore. No fekk Guds ord kaste lys over hans sanne stilling. Han fekk sjå at dommen over den ugudlege er forferdeleg - evig fortapt, der elden aldri sloknar - det var ein «skremmande ende». Han såg - «så nær hadde mine føter snåva». Bibelen vitnar om mange som ikkje let seg vekke slik som Asaf. Paulus seier: "Demas gjekk frå meg, av di han fekk kjærleik til den noverande verda." (2Tim 4:10).

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien, 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.
Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Denne åndsmakt arbeider sterkt i kristenfolket i dag.

Asaf som heldt på å sogne inn, blei vekt opp av Ordet: Vakna, du som sør! (Ef 5:14). Han lytta til Ordet, og i Ordet fekk han sjå noko som gjorde at han kunne jubla ut: Guds ord løyste ut Asaf - fra mørke til lys, fra fortviling til håp. Slik arbeider Gud i dag også: «Vend øyra hit og kom til meg! Høyr, så skal dykkar sjel leva.» (Jes 55:3).

Når Asaf vitnar om at det er godt å halde seg nær til Gud, kvifor er det då så få som lever her? Jau, for hjå Gud vert synda avslørt. Her må sjølvlivet døy. Her vert ein ståande for den heilage Gud som er ein fortærande eld mot all synd. Den som vil leve i sine synder, og ikkje vil leve i den daglege omvending, han vil oppleve at det er forferdeleg å leve her - i Guds nærliek. David hadde gjort erfaring om dette og vitnar: «...dag og natt låg di hand tungt på meg. Mi livsaft kvarv som i sommartørken.» (Sal 32:4). Då var det ikkje godt for David å leve i Guds nærliek.

Eg veit ikkje korleis du har det, men eitt veit eg: Gjer du som David, Asaf og mange, mange andre gjorde og gjer - går inn i Guds heilagdommar - i Ordet, og erkjenner Sanninga både når den tuktar og trøystar, - då vil også du vitne som Asaf: «For meg er det godt å halda meg nær til Gud!»

*«Når ofte i livet det skymest som natt,
Eg skundar til Ordet, då lysnar det att.
Om gjæve og rike eg ikkje er lik,
Eg skodar i Ordet, og der er eg rik.»*

(Sb. 462)

«For vår Far i himlen ser...»

Av Jon Espeland

I desember i fjor hadde vi et nytt bibelkurs sammen med de nasjonale kristne i Peru. På et av møtene deltok noen av søndagsskolebarna med sang. Det var så fint å høre dem synge:

leder

:/:Vær forsiktig lille øye hva du ser :/:
*For vår Far i himlen ser,
Alt som her på jorden skjer.
Vær forsiktig lille øye hva du ser.*

*Vær forsiktig lille øre hva du hører...
Vær forsiktig lille munn hva du sier...
Vær forsiktig lille hånd hva du gjør...
Vær forsiktig lille fot hvor du trør...*

Det er lenge siden jeg hørte et norsk barnekor synge denne sangen. Jeg selv lærte den på søndagsskolen for tretti år siden, men i dag regnes den visst for mørk og gammeldags? "Den tegner et skremmelsbilde av Gud", tenker man nok, "og barna kan bli redde for Gud".

I dag vil søndagsskolelæreren heller tegne et bilde av Gud som en god og snill venn som smiler til barna og gir dem alle gode gaver. Der man i går sang «Vær forsiktig lille øye hva du ser», synger man i dag «Vår Gud er så stor, så sterk og så mektig, finns ingen ting han ikke kan!»

Men vi må ikke glemme å fortelle

barna våre at Gud er en fortærende ild mot all synd (Heb 12:29), at Sodomas ødeleggelse står som en advarsel for all ettertid, at Gud lot det regne ild og svovel fra himmelen og ødela dem alle (Luk 17:29). Slik er Guds vrede over synden (Rom 1:18). Det er den kommende vrede (Matt 3:7) - Guds vrede - Jesus har kjøpt oss fri fra (1 Tess 1:10).

Den grunnleggende guds frykt er frykten for straff. Det er den våre barn må lære. De må få høre om han som overvåker våre liv, som ser synd i det åpenbare og i det skjulte, - og som straffer synderen (1 Tess 1:8-9).

Barna skal frykte for Gud. Han er mektig til å kaste våre sjeler i helvete (Luk 12:5). Og det er hva jeg og mine barn fortjener! Vi har syndet og fattes Guds ære og gunst (Rom 3:23). Gud sier "Meg hører hevnen til, jeg vil gjengjelde! (...) Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender." (Heb 10:30-31).

På denne mørke bakgrunn skal evangeliet om Jesus males for barnehjertene, så de kan lære å kjenne Frelseren - Den gode hyrde - som tok deres straff på seg og forsonte dem med Gud.

Også forkynnelsen til barna må bæres frem i lov og evangelium, som et budskap om synd og om uforskyldt nåde fra Gud for Jesu skyld!

«Og min glede er stor: Jeg får sende min bror Dette salige, frelsende bud.»

Dette verset kom til meg da jeg fikk høre at det tok til å åpne seg for Lekmannsmisjonen i Peru.

Nå er det slik at ikke alle får et kall til å reise ut på misjonsmarken. Men alle kan være med i forbønnstjenesten for de ufrelste både hjemme og ute på misjonsmarken. Begge deler her stor verdi for vår himmelske Far. Paulus skriver i Kol 4:17: *Gi akt på den tjeneste som du har mottatt i Herren, at du fullbyrder den!*

Bønnetjenesten er skjult for andre mennesker. Herren har sagt i Matt 6:6: *Men du, når du beder, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør og bed til din Fader, som er i lønndom, og din Fader, som ser i lønndom, han skal lønne deg i det åpenbare.*

Her foregår en hellig kamp. Den onde vet så vel at inne i lønnkammeret skjer store ting. Når Herren får oss i tale, blir vi lyttende og lydhøre til det Åden vil si oss. Klarer

den onde å få oss bort fra lønnkammeret, da har han vunnet en viktig seier i vårt kristne liv. Når djevelen kommer, så la oss gjøre som Jesus gjorde da han ble fristet i ødemarken. Han henviste til Guds ord og sa: «*Bort fra meg, Satan!*» I Jesu nærhet får vi oppleve Guds kraft i åndskampen.

For alt av nåde!

Gud vet at vi er skrøpelige mennesker. Men Herrens løfter holder. Lev i Ordet og du skal seire! Da blir det rikt og stort at Herren vil bruke oss i det skjulte. Kongenes konge vil ta oss inn i sitt arbeid der han ser vi kan bli brukt til velsignelse for våre medmennesker.

Kjære venner! La forbønnstjenesten stå sentralt for oss alle! *Arbeid mens det er dag, for natten kommer da ingen kan arbeide.* (Joh 9:4)

Lev vel i Kristus!

Hilsen Anna Julshamn

Frelst for å tjene

Av Karl Notøy

Den kristne tjeneste er en uegennytlig tjeneste. Som frelste syndere er vi satt inn i en tjeneste for vår Gud. Det er en tjeneste i kamp. Derfor oppfordrer Bibelen oss til å stride troens gode strid (2 Tim 6:12). Er en kristen passiv og sovende blir det ingen kamp, da dør den kristne sakte og ubemerket hen.

Vi er frelst for å tjene. Tjenesten er en naturlig del av det kristne livet. Måtte ingen av oss grave ned vår talent. Skal jeg få tjene blir det blott av nåde. Jesus har en oppgave for meg i sin vingård. Måtte ingen av oss bli stående ledige på torget. Det som intet er har Gud utvalgt seg, det ringe og ubetydelige. All tjeneste i Guds rike blir til slutt Guds verk - at han får utøve sitt verk gjennom oss. Guds rike bygges der synderen får se seg frelst i Jesu blod.

Som kristne skal vi tjene hverandre og oppbygge hverandre på vår høyhellige tro. Vi er altfor ofte opptatt av egen fortjeneste, - at jeg ikke må bli oversett! Selvhevdelse er med på å undergrave den kristne tjeneste. Det er alt for mange som er kommet inn i de kristne organisasjonene bare for å skaffe seg et navn.

Vi skal være med på å herliggjøre Guds navn, og ikke vise frem hvor flink jeg er, eller for å komme meg i en posisjon! Jesus sier at den som vil være stor i blant dere skal være alles tjener (Matt 20:26).

Den kristne er beredt til å ofre noe for de andre, og jeg skal akte de andre høyere enn meg selv.

Tjenesten er nødvendig for at Guds menighet skal fungere og at evangeliet skal nå til verdens ende. Bønnens tjeneste er den viktigste. Det står at Anna Fanulesdatter tjente Gud i bønn og faste (Luk 2:37). Vi tror at det er den tjenesten som menneskelig sett ser størst ut, som er den viktigste. Men Bibelen taler om et glass vann (Matt 25:35). Gjør vi tjenesten for å vise oss fram for mennesker, har vi allerede fått vår lønn. Maria sier: «Se, jeg er Herrens tjenerinne. Det skje meg etter ditt ord!» (Luk 1:38). Denne ydmykhet må enhver Guds tjener ha.

Det er Guds ord som viser veg også når det gjelder tjenesten. Tålmodighet og utholdenhets er stikkord når det gjelder tjenesten. Om vi må møte skuffelser mange ganger, så er likevel Jesus den samme. Han har ikke lovet sine tjener en dans på roser. Jesus har sagt at den som vil følge ham, må ta sitt kors opp (Matt 16:24). Men likevel ligger det en velsignelse over tjenesten i Guds rike. Det vil være en rikdom å få stå i tjenesten for sin herre og frelser.

Jeg er uverdig til å stå i denne tjenesten, men likevel gjort verdig av han som har gitt meg tjenesten.

Guds barmhjertighet og vår bot

Av Per Bergene Holm

«Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe: Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Herren er min del, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham. Herren er god mot den som venter på ham, mot den sjel som søker ham. Det er godt at en er stille og venter på Herrens frelse. Det er godt for en mann at han bærer åk i sin ungdom, at han sitter alene og ti-er, når han legger byrder på ham, at han trykker sin munn i støvet og sier: Kanskje det ennå er håp - at han vender sitt kinn til den som slår ham, lar seg mette med vanære. For Herren forkaster ikke til evig tid, men om han bedrøver, så forbarmer han seg igjen etter sin rike miskunn.»

(Klag 3:21-32)

Ja, slik er det for Jesu skyld. Guds miskunn og barmhjertighet mot synderen hviler ikke på syndrenes bot eller anger. Nei, det har alt sin grunn i Jesu forsoning. Og fordi denne forsoning står fast for all evighet, i og med at all vår synd har blitt sonet og slettet ut, så kan Gud vise miskunn mot synderen. Han er trofast. Hans barmhjertighet er ny hver

morgen. Det er ikke slik som du og jeg ofte tenker, at nå har vi falt så mange ganger i synd at nå kan vi vel ikke komme enda en gang. Gud gjemmer ikke på våre synder, hans barmhjertighet og trofasthet rokkes ikke av våre synder, for Guds hjerte er mildt stemt for Jesu skyld og Han er den samme i går og i dag og til evig tid. Der ligger grunnen for Guds evige troskap og barmhjertighet.

For Jesu skyld

Å, om du kunne la dette synke ned i ditt hjerte. Om dette kunne gripe deg. Guds nåde imot deg, har overhodet ikke sin grunn i deg. «Om synder og tvil det er heile mi æra. Han er min Frelsar og det vil han væra.» Nåden er fri, den grunner seg på Jesus alene. "Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu." (Jes 43:25). "For min skyld," - ikke på grunnlag av din anger og din omvendelse, men for Jesu skyld. Dine synder kommer ikke Gud i hu, han ser ikke på hvor store de er, hvor mange ganger du har falt i dem, om du ennå kjemper med dem, ja ligger under for dem. Nei, for alle dine synder har Jesus båret, og der ligger grunnen for

Guds nådige forlatelse, der ligger grunnen til at han ikke mer kommer dem i hu, hvor levende og grufulle de enn står for deg. Han har glemt dem, han regner dem ikke mer. Så når du kommer til ham og ber om forlatelse, så husker ikke han at du ba om det samme i går, han har glemt dem. Hans barmhjertighet er ny hver morgen. Ja, det er din og min redning, at frelsen er slik. Gud tilgir ikke bare syv ganger, men sytti ganger syv, det vil si uendelig.

På nåden i Guds hjerte

Jeg vil si det særskilt til deg som sliter med synd og som fortviler og spør om du kan være en kristen, slik som du er. Du er redd at din omvendelse ikke er sann nok, ikke har vært alvorlig nok, at Gud ikke kan ta imot deg slik som du har det nå. Da skal du vite: Gud ser ikke på din synd, han ser ikke på deg for å måle deg om du fortjener hans nåde. Du må ikke først mildne hans hjerte, for hans hjerte er alt mildt stemt i mot deg. Se på den fortapte sønn. Når ble faren mildt stemt i mot sønnen? Når han hadde hørt sønnens bønner og tårer? Nei, enda mens han var langt borte. Grunnen til farens milde hjerte, hans tilgivelse og nåde, den lå i farens hjerte, ikke i sønnens. "På nåden i Guds hjerte Som Jesus frem har bragt Ved korsets død og smerte, Som han for oss har smakt." Her

finner du grunnen til Guds uforanderlige barmhjertighet mot synderen.

"Herren er min del, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham." Her er svaret: Herren Jesus er min, hans soningsdød for mine synder er min, hans rettferdighet er min. Derfor eier jeg Guds nåde. Derfor har jeg grunn til håp.

Men hvor blir det da av boten, av omvendelsen, når Gud ikke trenger til den, når alt er ferdig, når synderen kan få komme som han er, når faren alt er mildt stemt lenge før sønnen kommer hjem? Jo, det er sønnen som trenger til boten, det er han som trenger til omvendelsen. For uten den ville han forblitt i det fremmede landet, borte fra sin far.

Det fremmede landet, det er syndelivet det. Du behøver ikke reise så langt for å komme dit, for det finner du i din egen barm. Og blir du i det, lever du i det, så er du borte fra Gud, hvor mye du enn roser deg av Jesus. Om sønnen i det fremmede landet hadde begynt å tale om sin far, rose ham og si at han tar i mot meg når jeg kommer, det vet jeg, - hva hadde det hjulpet ham, hvis han ikke hadde stått opp og tatt på hjemvei, hvis han ikke hadde vendt om til sin far? Ingenting hadde farens kjærlighet hjulpet ham, for han levde utenfor den.

Gud kaller synderen til frelse

Det er noen som synger i en sang at Guds kjærlighet er så høy og så lav og så vid og så bred at du ikke kan komme utenom den. Det er ikke sant. Hadde det vært sant, så hadde alle vært frelst. Men Guds kjærlighet er ikke slik. Han tvinger ingen, men han kaller og innbyr synderen til å søke nåde og frelse. Hans godhet strekker seg så visst mot alle, han kaller alle inn til sin frelse. Ja, han bruker alle midler: Han slår og tukter, han formaner og lokker, truer og innbyr, men den som vil bli i det fremmede landet, den som lik den rike unge mannen går bort fordi det er noe han ikke kan gi slipp på, han får gå. Og Gud lar deg også gå, om du i stedet for samfunn med ham og syndenes forlatelse velger å gi ditt hjerte til noe annet. De som ble innbudt til kongesønnens bryllup, men som ikke kom, - det var ikke Guds vrede som hindret dem, men det var deres eget hjerte som hang ved familie og forretning og eiendom. Det var noe som var mer dyrebart enn frelsen, enn syndenes forlatelse, og så kom de ikke.

Det ser ut til at det helst er den som plages av sin synd, som søker frelse. Det er dem Gud får slå, åpenbare synden hos og vise syndelivets ende for - fortapelsen, som opplever synden som en uutholdelig plage,

som noe de må bli fri. Det er bare disse som søker Herren. Så forderer du og jeg, at vi søker ikke Gud av oss selv, vi vender oss ikke til ham av oss selv, og så lenge vi kan oppleve syndelivet eller livet i denne verden som noe godt, så har vi heller ikke tanke for å leve med Gud og bli frelst.

Derfor trenger vi til bot. Boten eller omvendelsen, er ikke noe annet enn at Gud gjennom sine bud og sin lov, gjennom trussel om evig fortapelse og dom, gjør synderen forskrekket og fortvilet over sine synder. Han forstår at blir han ikke fri sin synd, så er det intet håp. Og så skaper Gud ved evangeliets kall og innbydelse håp om at det er nåde å få hos Jesus, og gir trang og lyst til å søke ham for å bli fri. Boten er altså noe jeg trenger, for uten den flyr jeg ikke til Jesus. Og boten eller omvendelsen er alvorlig og sann nok, når jeg ikke vet meg noe annet til frelse enn Jesus og i sannhet flyr til ham med mine synder.

Uten bot blir ingen frelst

Så blir jeg ikke frelst uten sann bot og omvendelse, ikke fordi Gud krever det av meg som grunnlag for sin nåde, men uten bot og omvendelse vil jeg ikke komme nær til Gud, vil jeg ikke ta min tilflukt til hans nå-

de. "Herren er god mot den som venter på ham, mot den sjel som søker ham." Ja, slik er det. Gud er vel god mot alle, men det er ikke alle som får nytte godt av Guds godhet, for de går bort som den rike unge mannen, de takker som de innbudte nei til innbydelsen, de vil leve sitt eget liv borte i fra Gud. Og Gud lar dem få lov til det. Den rike mannen fikk ha sitt gode i sin levetid, og de overmodige får stadig ha det godt. Slik taler Bibelen. Men en dag får de erfare at det var en dårlig del. En dag skal de som den rike mannen slå sine øyne opp i dødsriket og være i pine.

Derfor er det godt at en er stille og venter på Herrens frelse. Det er godt for deg og meg om vi her i tiden må forsake og lide nød, tvette våre hender i uskyld, dvs. vende om i fra synden og urenheten og vandre i rett og rettferdighet. Boten er også nødvendig for å bevare oss fra syndens og verdens makt, slik at synden og verden ikke skal få innta vårt hjerte, så vi ikke vil vende om til Jesus, men som Lot mer og mer drages i mot Sodoma, til han en dag satt bofast der. Eller at vi med Demas en dag forlater Guds folk, fordi kjærligheten til den nåværende verden ble for stor, - det kostet for mye å leve som en kristen, - det fremmede landets

gleder ble for sterke fristelser og så fikk det innta hjertet.

Boten driver oss til Herren

Det siste vi leser her er et særlig ord til den som er ung. Ingen tid i livet er viktigere for oss når det gjelder hva som skal få rom i vårt hjerte. Du som lever med Jesus og ikke kan få ditt hjerte med på synd og verdslicht, men som har trang til å søke samfunn med Jesus og hans folk, og derfor blir ensom i ungdomsflokken - blir utsatt for hån og spott - du skal glede deg. Du har valgt den gode del. Det er godt å holde seg nær til Gud.

Det vil ikke si at det føles godt bestandig, for ikke noe sted blir synden avslørt som hos Gud, ikke noe sted reddes du mer for deg selv, ikke noe sted blir du mer hjelpløs. Det er sine barn Herren også tukter. Men det skal du glede deg over. For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av (Heb 12:6).

Herrens tukt fører oss inn i bot, og boten driver oss til Herren selv. "Kanskje det ennå er håp" - ja slik tenker den som tuktes av Herren. Og det er håp. Han får i sannhet merke: "Herren er god mot den som venter på ham, mot den sjel som søker ham." (Klag 3:25)

Vel forberedt for Herren

Av Sven A. Berglund

Han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft, for å vende fedres hjerter til barn og ulydige til rettferdiges sinne-lag. Han skal berede for Herren et vel skikket folk.

(Luk 1:17)

Derfor vil jeg gjøre dette med deg, Israel. Og fordi jeg vil gjøre slik med deg Israel: Gjør deg rede til å møte din Gud!

(Amos 4:12)

Da Jesus kom den første gangen, så taler Herren om et stort veiryddingsarbeid. Han sender vekkelsesforkynneren Johannes. Han skal «berede for Herren et velskikket folk,» står det i den gamle bibeloversettelsen. Derfor sendte Herren Johannes. Han var ingen slik stjernepredikant som vi møter i dag. En slik som samlar rundt seg selv og er opptatt av egen popularitet. Nei, Johannes er bare opptatt av Jesus - og opptatt av å føre andre til Jesus. Det som er det aller viktigste, også nå når vi venter på at Jesus kommer igjen, er å ha et rett forhold til Jesus. Mange kom og spurte hvem Johannes egentlig var. Han stod jo i et veldig vekkelsesarbeid og ble regnet som en stortaler. Men han svarer stille på alle spørsmål: «Jeg er bare en røst som roper i ørkenen.» - Det er ikke jeg som er viktig, det er budskapet jeg forkynner og han jeg peker på, som er det

eneste viktige. Med tanke på vår egen tid og åndssituasjon kunne vi gjerne spørre: Hvordan kunne denne enkle skikkelsen, med sitt enkle budskap, bli brukt til så store ting som en landsomfattende vekkelse?

Åndskraft

Hemmeligheten i dette er som med all annen åndelig virksomhet: Den kan aldri bygges på menneskelige forutsetninger og påfunn, men bare på åndskraft! Les Luk 1:15b: «Han skal fylles med Den Hellige Ånd like fra mors liv.» Gud hadde sendt Johannes for å berede Herren et velskikket folk, et folk som skulle ta i mot Menneskesønnen da han kom «full av nåde og sannhet», «rettferdig og full av frelse».

Profeten Amos taler taler til et folk som lever i frafall, som ikke er rede til å møte Gud i dommen. Derfor roper han vekkelsens budskap til folket: «Gjør deg rede til å møte din Gud!» Når Menneskesønnen kommer med skyene for å hente bruden, sier Ordet at mange også da skal være uforberedt. Menneskesønnens dager skal være preget av mye falsk åndelighet, - av åndsfattigdom i stedet for åndens fattigdom, - av syndig og verdslig livsførsel i stedet for sann guds frykt. En søvnens ånd og lunkenhet skal prege kristne forsamlinger, - et hav av aktivit-

tet og menneskelig sett vellykket virksomhet, men ingen åndskraft, ikke noe budskap som døder og gjør levende, som gjør folket vel forberedt for Herren.

En levning

Når Guds ord viser oss inn i endetidens åndssituasjon, så blir det talt om en rest, en levning. Det er velsignet å møte levninger rundt omkring i landet, - de som her og der våker ved Ordet og venter på sin brudgom, - de som kjenner tiden og klynger seg til Jesus. Ja, det er en levning også i Norge. Hører du til dette Herrens folk?, et velskikket folk, rede til å møte Jesus når han kommer? Da bærer du på en bønn i ditt hjerte: Kjære Frelser, la meg ikke leve på en falsk trøst, i skjulte synder, eller i noe annet som vil skille meg fra deg og lede meg i fortapelsen.

Men hvordan kan Herren da få gjøre oss til et velskikket folk?, spør du. Er det spesielle opplevelser jeg skal søke eller spesielle plasser jeg skal lete etter åndskraft og fornyelse? Nei, vi leser i sendebrevenes vekkelsesbudskap: «Hold fast på det du har!» (Åp 3:11) Og i Johannesbrevet «Den som har Sønnen, har livet». (1 Joh 5:12). Det er her, på dette ene punktet, allting står og faller! Lina Sandell skriver så fint:

*Bliv i Jesus där är tryggt, blott der.
Varje annan plats har sine faror.*

Slik bereder Herren seg et velskikket folk, gjennom å lede deg og meg på en vei som gjør oss avhengige av Jesus alene! Lina Sandell nevner mange sider og områder som passer inn i den situasjonen du og jeg lever i idag. Ta deg tid og les resten av sangen på nr. 484 i Sangboken!

I Kristus

I boken «På hjemveien» skriver Johannes Brantzæg om kallet til å forkynne Ordet om Jesus. Han skriver blant annet følgende: «Brødre, dere som forkynner evangeliet - la deres tilhørere få se Kristus, den korsfestede! La ham, skildre ham, før hans velsignede skikkelse fram midt i blant oss. La sjelen få se sin blodsbrudgom! La de tvilende få se naglemerkene i hans hender og stikke sin hånd i hans side! La dem som er bittert bedrøvede i sin ånd over purpurørde synder og over sin motstand mot Nådens Ånd, la dem få se hvorledes han engstes og bever og segner under den forferdelige vekt av den forbannelse og straff som ble lagt på ham, for at de må forstå at deres misgjerning er sonet og deres gjeld er betalt!»

Kan du nå legge sammen det som er nevnt ovenfor? Da ser du at det er i ham du må bli og våke, om du skal være skikket og forberedt når han kommer. Ja, bare i Kristus Jesus og ham korsfestet, han som ropte «Det er fullbrakt!»

Kvinnen som var grepet i hor

En tale av Ubaldo Marca, Peru

Men Jeus gikk ut til Oljeberget. Tidlig om morgenen kom han inn igjen til templet. Folkemengden samlet seg om ham. Han satte seg og lærte dem. De skriftlærde og fariseerne førte da til ham en kvinne som var grepet i hor, og de stilte henne henne fram for ham. Og de sa til ham: Mester, denne kvinnen er grepet på fersk gjerning i hor. I loven har Moses påbudt oss at slige kvinner skal steines. Hva sier nå du? Dette sa de for å sette ham på prøve, så de kunne ha noe å anklage ham for. Men Jesus bøyde seg ned og skrev med fingeren på jorden. Men da de fortsatte å spørre ham, rettet han seg opp og sa til dem: Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein på henne! Så bøyde han seg ned igjen, og skrev på jorden. Men da de hørte dette, gikk de bort en etter en, de eldste først. Jesus ble alene tilbake med kvinnen som stod der. Da rettet Jesus seg opp og sa til henne: Kvinne, hvor er de? Har ingen fordømt deg? Hun sa: Ingen Herre! Og Jesus sa: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer!

(Joh 8:1-11)

Jeg må først få bekjenne at jeg for en tid tilbake hadde en stor trette med min bror. Jeg ble sint og irritert. I sinne gikk jeg bort fra ham. På veien traff jeg en kjenning. Hvorfor er du så irritert?, spurte han. Så slo det ned i meg: Hva nå med meg? Og jeg som trodde jeg var blitt så mild og balansert?

Så fikk jeg se, - at hvis det ikke hadde vært for Guds nåde, så var det ute med meg! Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!

Hvem er god? Hvem kan i denne stund si om seg selv at han er god? Jesus lærte sin Fars lære. Han går mot korset - og lærer folket. Våk!, sier Jesus. Jesu ord stakk jødene. Nå hadde Jesus vært på Oljeberget. Da han kom derfra kom de med kvinnen som var grepet i hor. Hun hadde brutt den lov Gud gav ved Moses: Du skal ikke drive hor. Gud sier at ekteskapet skal være rent og hellig. Hva skjer med dem som driver hor? De skal dø (3 Mos 20:10). Slik er det, uten unntak. Begge må dø. Men her trekker de bare fram kvinnen. Hvor er mannen?

De setter denne kvinnen foran

Jesus og anklager henne. Det hun har gjort er en alvorlig synd som har mange alvorlige følger. I går snakket jeg med en mann som var stolt av sitt liv i hor. Han har kone og barn, men var stolt av sine elskerinner her og der. Dette er synd og mørke! Slik er synden blitt noe normalt i verden. Slik er det naturlige menneske. Disse ting har jeg sett mye av på min tidligere arbeidsplass i politiet. Mange ble beordret til tjeneste langt borte fra hjemmet - og drev hor uten å tenke på konsekvensene.

De skal begge dø!, sier Ordet. Hvor mange har ikke blitt henrettet i Israel? Sikkert mange ettersom denne synd var så vanlig. Så står denne kvinne for Jesus. De ville anklage, friste Jesus. Han bøyde seg ned og skrev med fingeren på jorden. Vi vet ikke hva han skrev. - Hvordan kan dere som er så fulle av synd komme og anklage denne kvinne?, tenkte han nok.

Jesus sier i Matt 5.27-28: "Dere har hørt det er sagt: Du skal ikke drive hor! men jeg sier dere: Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte." Jesus innskjerper denne synd. Hvem av disse fariseerne hadde ikke felt i hor i sitt hjerte? - hvem går fri her? - og

så anklager de denne kvinne! Mensket og kjødet er bøyd til det onde. Hvilken mann kan si: Dette gjelder ikke meg? Noen unnskylder seg og sier: Jeg ser på henne fordi hun er søt. Men å fortsette å se på henne, det er å bli værende i synden! Ta bort blikket! Gi ikke fristelsen rom! Hvis ikke kommer de urene fristelser og tanker. Hvem av oss er ikke skyldige i denne synd?

Hor har føle konsekvenser! Det ser vi blant annet hos David (2 Sam 11:4-5). Tror du vi kan skjule synd for Gud? Tror du hor i det skjulte kan holdes hemmelig? David så, - og gav synet rom i sitt hjerte og falt. Det ble åpenbart. Synden kan ikke skjules. Det som skjer i det skjulte er åpenbart for Gud! Det skal forkynnes på takene! Det skal komme for en dag! Synden er brudd på Guds bud - og Gud kjenner alt! Ingenting er skjult for ham!

Hvor mange hjem er ikke ødelagt på grunn av hor! Mannen tror han kan gjøre dette i det skjulte, men det kommer for en dag. Det har vi sett så ofte her i vårt land. Men hor er ikke bare fall i gjerning - men også i tanken!

Denne kvinne var grepst på fersk gjerning: "Hva vil de gjøre med meg?", tenkte hun nok. "Vil de stei-

ne meg? - drepe meg? Det beste hadde vært å dø her og nå!" Tenk å bli stilt fram for den rettferdige Jesus! Med god grunn kunne han felle dommən. Hun hadde syndet - var skyldig til døden!

Så sier Jesus: "Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein på henne!" Hvor ofte har ikke loven dømt meg slik den dømte denne kvinnen: Dette har du gjort, Ubaldo - du fortjener døden! Hvem av oss kan anklage de andre som om vi selv var rettferdige? Jesus sier at den rettferdige kan kaste. Så blir de dømt i sin samvittighet og går bort. Og Jesus blir alene tilbake med denne kvinnen.

Vår samvittighet er vår dommer! Slik er det å være menneske. Vi ser så lett på de andre. Men hvor ofte blir vi ikke som denne kvinnen tatt på fersk gjerning i synd? Alle er gått bort, du står alene med Jesus. Du som sier at en ikke skal drive hor, driver du hor? Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!

De eldste gikk først, så de unge. Samvittigheten folk - den som er dømt i sin samvittighet står skyldig for Gud! Jesus dømmer kvinnens synd. Loven stiller henne fram for Jesus!

Så tilgir Jesus henne. Fortjente hun det? Nei, for loven krevde død og dom! Hva skjedde? Var det fordi hun angret og var uten unnskyldning? Jeg tror Jesus så hennes hjerte, at hun hadde det slik. Men Jesus tilga henne av bare nåde og miskunnhet.

Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. Hvem av oss er bedre enn denne kvinnen. Jeg må, som denne kvinnen, være hos Jesus - som en håplos og hjelpestøt synder. Jeg må være hos Jesus for å få hans nåde, - for hor som finnes dypt i hjertet som ingen kan se - for all annen synd dypt der inne! Jesus ser det!

Hvis fariseerne hadde blitt hos Jesus, og bekjent sine synder....? Men stoltheten drev dem bort! Kvinnen ble tilbake og fikk denne nåde som hun ikke fortjente. Kristus kom for å søke og frelse det som var fortapt. Og her fant han en av disse, og forkynte henne nåden. Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus.

Hos Jesus finner vi syndenes forlatelse. Hos ham er vi fri fra djevelens anklager. Bare hos Jesus får synderen frelse. Vi er syndere, loven dømmer oss og peker på vår synd: Du fortjener straff, - død, - å

bli steinet! Du er dømt, hver dag kjenner du dommen over dine syn- der, - stor synd!

Jeg var så dømt for en bestemt synd, og tenkte: "Kan Gud ha tilgitt meg? - jeg gjorde det jo med vilje! Det er ikke tilgivelse for dette! Det var med overlegg, - du kan ikke være noen kristen!"

Hvordan kan vi få tro oss frelst? Her kan du ikke komme med noe av ditt eget i tillegg til frelsen. Jeg har fått tro meg frelst av bare nåde. Jeg er ikke bedre enn denne kvinnen. Men jeg vil og jeg må være hos Jesus. Nå sier han til meg: "Gå bort, og synd ikke mer!" Hvem kan skille oss fra Jesus? Verken høyde eller dybde eller makter eller myndigheter eller noe annet! Jeg blir hos Jesus! Han er min frelser! Hos han kan ingen anklage meg! Han kom for å lete etter syndere. Han døde for urettferdige.

Jeg forstod ikke Paulus når han sa han var den verste av alle syndere, eller Jesaja som sa: "Ve meg! Jeg er fortapt..." For jeg så på meg selv og syntes jeg hadde lykkes med å forandre mitt liv. Jeg hadde fått bukt med sinne og hissighet.

Men nå, - jeg er en synder! Hva med meg? Uten Jesus er jeg intet. Jeg kan ikke leve uten ham!

Hvordan er det med deg? Du kan også få komme til Jesus!

Fra bibelkurs i Peru, des. 1997

Oversatt av Jon Espeland

Misjonsarbeidet i Peru.

Til landsstyremøtet i Lekmannsmisjonen den 17. januar 1998 forelå det en søknad fra Inel-Peru om støtte til nytt kirkebygg i Arequipa.

Søknaden inneholdt detaljerte byggetegninger for forsamlingslokale, kontorer til evangelistene og radioaudio. Den totale byggesummen er kostnadsberegnet til ca. 350 000 kroner.

Landsstyret går inn for å støtte dette prosjektet dersom Gud gir oss de midler vi trenger. De kristne i Peru har selv samlet inn betydelige midler, og de vil bidra med mye dugnadsinnsats under byggingen.

*Karl B. Bø,
landsstyreformann*

«Ord for at leve. Den moderne farisæismens ansigter»

Av Carsten Hjorth Pedersen

Jeg hadde ikke hørt om denne boken, den lå bare der en dag - i min postkasse. Jeg undret meg litt og la boken til side fordi jeg ikke hadde tid til å lese den akkurat da.

Bokanmeldelse

Men siden tok jeg fatt på den - og ble rikt velsignet. Derfor hadde jeg lyst til å anbefale boken til flere. Den er vel verdt å lese! Det viste seg at det var en kristen bror som hadde bestilt boken til meg. Den kom i egen pakke fra forlaget - helt uventet og til stor velsignelse. Takk til denne bror med omsorg for mitt evige ve og vel!

Forfatteren av boken beskriver vår tids fariseeisme med klarsyn og bibelsk innsikt. Da jeg begynte å lese om fariseismens ansikter i dag gikk tankene både til den ene og den andre. Jeg syntes jammen at beskrivelsene passet godt på mange av mine medkristne! Så underlig at han maktet å beskrive den og hin så fortreffelig! Jeg så dem formelig tegnet foran meg med alle sine fariseiske svakheter!

Men så vender plutselig Carsten Hjorth Pedersen lyset innover mot mitt eget hjerte. Og så går det opp for meg: Det er jeg som er fariseeren! Det er mitt hjerte som er fullt av hovmod, egenrettferdighet og stolthet! Det er jeg som må bli frelst fra min fariseisme! Og så tegner Hjorth Pedersen et vidunderlig bilde av fariseernes frelser, - Jesus - han som døde på Golgata for å frelse meg - fariseeren - fra et hjerte hvor hovmod og synd henger så fast.

I stedet for å gjengi innholdet av boken, vil jeg sitere noen avsnitt. Måtte det gi mersmak på en bok som hermed er varmt anbefalt! Boken kan kjøpes ved henvendelse til Dansk Luthersk Forlag i Hillerød, Danmark og koster Dkr 100,-.

De raske går ikke til læge!

Fariseernes problem var dybest set, at de ikke havde brug for Jesus! De havde i hvert fald ikke brug for ham som frelser og herre.

Jesus kaldte tolderen Matthæus til discipel. Jesus spiste også hos Matthæus sammen med mange andre betænkelige personer, som bestemt ikke hørte til det gode religiø-

se selskab. Dette forargedede farisæerne: »De raske har ikke brug for læge. Det har de syge. (...) Jeg er ikke kommet for at kalde rætterdige, men syndere.« (Matt. 9,12-13)

Farisæerne var raske. De var retfærdige - mente de selv. De kunne nok bruge Jesus, hvis han bare ville spændes for deres åndelige vogn. De mente bestemt, at han var et stort menneske og en vis lærer - hvis han bare ville lade være med sådan at falde uden for rammerne. Det ville være fint, hvis han gik med ind i deres parti - dér ville han blive til megen nytte!

Men det er kun rigtige, levende syndere, der har brug for Jesus! Det er sådanne, Jesus kalder og tilbyder frelse, og som derfor lærer ham at kende som frelser. Når alt kommer til alt, er det farisæernes store problem, at de har så lidt brug for Jesus - selv om de kan sige meget godt om ham.

En frelserskikkelse havde farisæerne nog brug for; men det skulle være en, der tog højde for, at der var forskjel på en landsforrædder og en farisæer. De sidste havde ikke brug for Jesus som frelser for syge syndere, og da slet ikke en frelser, der ville frelse dem fra al deres religiøsitet og gudsdyrkelse. Frelsere er jo nogen, de fortalte har brug for. Frelsere er til at redde dem, der ikke har anden mulighed.

Og sådan var farisæerne ikke. De indrømmede deres mange fejl og afhængighed af Guds nåde; men at de trængte til en frelse fra selv det bedste i dem, kunne de ikke se.

Vi siger også at vi har brug for Jesus! Men til hvad? - Til at leve det rette kristenliv? - Til at få kraft, så vi ikke skuffer de andres forventninger? - Til at hjælpe os, så vi ikke falder udenfor? - Eller for at få et helt nyt liv af ham?

Det er ikke forkert at bede Jesus om hjælp i (kristen)livet, for han er hele tilværelsens herre. Men hvis dette er mit grundlæggende behov for Jesus, så er jeg på farisæiske veje.

Hvor vi er raske! Men ofte er vi det på en yderst raffineret måde. Vi skjuler nemlig vores gode åndlige helbred bag mange ord om hvor syge vi er! Det hører med til god tone i kristne kredse at fremhæve, hvor store syndere vi er. Den, som kan sige mange ord om sit eget fordærv, er en velanskrevet kristen! Vi har lært at sige, at vi er syge; men den friskhed, hvormed vi siger det, afslører alt for godt, at vi har det aldeles fortrinligt i vores påståede sygdom.»

(Side 111-112)

Sandheden frigør

Farisæere må omvende sig for at

blive frelst! Ganske vist er der ikke tale om at vende sig fra et liv i åbenlys synd og uguadelighed. Men også hykleriet og den falske fromhed er synder, som en farisæer må omvendes fra for at gå ind i Guds rige.

Johannes ville døbe farisæere og sadukæere med »vand til omvendelse« (Matt. 3,7 og 11). I lignelsen om det mistede får siger Jesus, at det netop var farisæernes store fejl, at de ikke mente, at de trængte til omvendelse (Luk. 15,7). Og både til menigheden i Efesus og Sardes, som så ud til at leve, men var døde eller døende, sagde Jesus, at de skulle omvende sig (Åb. 2,5 og 3,3).

Det er måske dette forhold, der gør det så vanskelig for farisæere at blive kristne. Man kan forstå, at gudløse lovovertredere skal omvendes. De må vende sig fra deres åbenlyst forkerte liv til et nyt liv med Gud etter hans vilje. Men at mennesker, som i forvejen har sat alt ind på at leve etter Guds vilje, skal omvendes, er ikke til at begribe. - Ét er, at man skal omvendes fra gudløshed, noget andet, at man skal omvendes fra en religiøs og åndelig, ja måske kristelig livsstil!

Men sådan er det, havd enten vi kan acceptere det eller ej.

Ydermere understreger Jesus, at det er kun den, som vedgår sin (farisæiske) synd, han vil kalde til omvendelse: »Jeg er ikke kommet for

at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.« (Luk. 5,32). De »retfærdige« er dem, der ikke vedgår deres synder. Denne alvor er viktig at få med. Det er dem, for hvem synd - også »from synd« - er blevet et problem, der møder Jesu kald til omvendelse.

(Side 124)

Evangeliet - den største skat

Der findes intet annet i denne verden, der er sværere at holde fast end evangeliet! Evangeliet bliver så let tamt og indholdslos for os. Det bliver så hurtigt en lektie og en tom teori. Det siver ud af os, som vand af en si. Det kan desværre lade sig gjøre, at evangeliet bliver hjemløst i kristne sammenhænge!

Dette skyldes bl.a. at vi glemmer, hvad vi er frelst fra. Hvis vi ikke har indre billede af, hvad evangeliet til-siger syndsforladelse for, bliver det indholdslos for os. Der bliver ikke noget i hverdagslivet, vi kan forbinde det med. Først når vi ser, hvad det er i vores liv, Jesus døde for, bliver evangeliet fylt med indhold.

Syndserkendelse og freleseskendelse hænger nøje sammen. Syndserkendelse er ikke et mål i sig selv. Men en fornyet eller forøget syndserkendelse - fx hvad angår farisæismen i vores liv - kan føre til en fornyet erkendelse af evangeliet.

Intet ejer så rige perspektiver som fornyet erkendelse af evangeli- et. Intet rummer så mange muligheder for fornyet glæde og frimodighed i vore liv, som at se ind i evan- geliets hemmeligheder. Det får ua- nede følger for trangen til at sige det videre. Det giver nye kræfter og nye syner.

Men det bliver aldrig muligt for mig at få styr på dette evangelium. Når alt kommer til alt, er det nemlig ikke mig, der har evangeliet, men evangeliet der har mig. Det vil til stadighed overrumple mig. Det vil alltid komme på tvers af mine tan- ker og meninger. Men det vil også altid være i stand til at sætte mig fri og forny mig i troen på Jesus, fari- sæernes frelser.

Farisæismens fristelser vil stadig findes i mit sind, efter at evangeliets lys er begyndt at dæmre. Farisæer- sindet kan ikke udryddes, så længe vi træder på denne jord. Den smer- te kommer vi til at leve med, indtil vi skal træde på den nye jord.

Men med evangeliet er jeg blevet lukket ind i en større og stærkere virkelighed. Farisæersindet vil dag- ligt volde mig besvær; men evange- liet vil volde mig endnu mere glæde. Det er jo det store og stærke bud- skab om, at hvert øjeblik af mit liv vejer Jesus tungere for Gud enn all min synd.

Evangeliet gir oss frimodighed til

at leve livet her og nu. Vi behøver ikke at gå med indadvendte, spej- dende øjne for at få øje på alle fari- sæiske udslag i vore liv - hvilket jo blot ville være en ny forfinet form for farsæisme; en slags farisæisme i anden potens. Evangeliet sætter os fri - helt fri til at leve i den skabte, men faldne verden. Klynk og klage bliver ikke grundtonen i kristenlivet. Evangeliet er ikke middelmådigt. Det er fuldkomment i sin tilsigelse af syndsforladelse og nåde.

- For Jesu skyld!

(Side 134-135)

Samlinger 1998

- Pinsestevne på Fossnes
29. maj - 1. juni
Buss fra Sunnmøre,
Henv. Sven A. Berglund
- Sommerskole på Solborg
15. - 19. juli (ons. - søn.)
- Sommerskole på IMI-stølen
27. - 30.- juli (man. - tors.)
Buss fra Vestfold,
Henv. Lars Fosdal

C-blad

Returadresse:
Lov og Evangelium
5600 Norheimsund

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Gå med din synd til Jesus

Tekst: Ragnar Hansen

Melodi: Einar Karlsen

The musical score consists of three staves of music in F major, 4/4 time. The top staff is labeled 'Melodi', the middle '2.St.', and the bottom 'Melodi'. The lyrics are written below each staff. Chords indicated above the music include F, A7, Bb, F, A7, Dm, G7, C7, F7, Bb, Bbm, F, C7, and F.

Lyrics:

Melodi: Gå med din synd til Je - sus, han som deg frel - se kan.
2.St.: Gå og du skal få san - ne, han er Guds e - get lam.
Melodi: Gå, og du skal få san - ne, han er Guds e - get lam.

2. Gå med din synd til Jesus
Gi deg helt hen til ham
:\: Da skal du få erfare
At han deg frelse kan :\:

3. Gå med din synd til Jesus
Unnfly en vredens dom
:\: Der skal du finne hvile
Han har beredt deg rom :\:

4. Gå med din synd til Jesus
Motta hans herlighet
:\: Der i Guds skjønne himmel
Hist i all evighet :\: